Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 153).

Følgende Indvielsesbøn blev derpaa opsendt til Gud, den Almægtige, ved Indvielsen af Herrens Huus i Kirtland, Ohio, den 27de Marts 1836, af mig Joseph Smith junior, øverste Præsident over Christi Kirke af de sidste Dages Hellige.

Bøn.

„Priset være dit Navn, o Herre, Israels Gud, som holder Pagterne og viser Barmhjertighed mod dine Tjenere, som vandrer oprigtigt for Dig af deres ganske Hjerte; Du, som har budet dine Tjenere at bygge et Huus til dit Navn paa dette Sted (Kirtland). Og nu Du seer, o Herre, at dine Tjenere have gjort efter din Befaling, og nu beder vi Dig, hellige Fader, i Jesu Christi Navn, Sønnen af dit Skjød, i hvis Navn alene Menneskenes Børn kan tjenes til Saliggjørelse, vi beder Dig, o Herre, at antage dette Huus, vore, dine Tjeneres, Hænders Gjerninger, som Du bød os at bygge; thi Du veed, at vi have gjort dette Arbeide under megen Trængsel; og i vor Fattigdom have vi givet af det vi havde for at bygge et Huus til dit Navn, paa det Menneskens Søn kunde have et Sted, hvor han kunde aabenbare sig for sit Folk. Og som Du har sagt i en Aabenbaring, given til os, hvori Du kalder os dine Venner, sigende: „Sammenkalder Eders hellige Forsamling, som jeg har befalet Eder; og da ikke Alle have Tro, saa søger med Flid og lærer hinanden Viisdoms Ord; ja udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro. Organiseer Eder, bereder Alt, hvad nødvendigt er, og indretter et Huus, ja et Bedehuus, et Fastehuus, et Troens Huus, et Huus til Lærdom, et Huus til Herlighed, et Ordens Huus, ja et Guds Huus; at Eders Indgang maa skee i Herrens Navn; at Eders Udgang maa skee i Herrens Navn; at alle Eders Hilsener maa skee i Herrens Navn, med opløftede Hænder for den Allerhøieste.“

„Og nu, hellige Fader, bede vi Dig at staae os, dit Folk, bi med din Naade i Sammenkaldelsen af

vor høitidelige Forsamling, at det kan skee til din Ære og vinde dit guddommelige Bifald, og paa saadan Maade, at vi kan blive befundne værdige for dit Aasyn til at sikkre os Opfyldelsen af de Forjættelser, som Du har givet os, dit Folk, i de til os givne Aabenbaringer; at din Herlighed maa komme ned over dit Folk, og over dette dit Huus, som vi nu indvier til Dig, at det maa helliggjøres og helliges til at være helligt, og at din hellige Nærværelse maa bestandigen være i dette Huus, og at alt Folk, som skal trine over Herrens Huses Tærskel, maa føle din Magt, og føle sig nødte til at erkjende, at Du har helliget det, og at det er dit Huus, et Sted for din Hellighed.

„Og forund, o hellige Fader, at alle de, som skal tilbede i dit Huus, maa lære Viisdoms Ord af de bedste Bøger, og at de maa søge Lærdom ved Læsning, og tillige ved Tro, som Du har sagt, og at de maa voxe i Dig og annamme en Fylde af den Hellig-Aand, og blive organiserede efter dine Love, og blive beredte til at annamme enhver nødvendig Ting; og at dit Huus maa blive et Bedehuus, et Troens Huus, et Herlighedens og et Guds Huus, ja dit Huus; at al dit Folkes Indgang i dette Huus maa skee i Herrens Navn, og at al Udgang af dette Huus maa skee i Herrens Navn; og at og at alle deres Hilsener maa skee i Herrens Navn med hellige Hænder, opløftede for den Allerhøieste; og at intet Ureent maa tillades at komme ind i dit Huus og besmitte det; og naar Nogen af dit Folk overtræder, at de hastigen maa fortryde det og vende tilbage til Dig, og finde Naade for dit Aasyn, og blive gjenindsatte til de Velsignelser, som Du har forordnet at udøves over dem, som skal tilbede Dig i dit Huus.

„Og vi beder Dig, hellige Fader, at dine Tjenere maa gaae ud fra dette Huus, udrustede med din Kraft, og at dit Navn maa være paa dem, og din Herlighed rundt omkring dem, og dine Engle have Varetægt over dem; og at de fra dette Sted maa bære overordentlig store og herlige Tidender i Sandhed til Jordens Ender, at de kan vide, at dette er dit Værk, og at Du har udrakt din Haand for at fuldføre det, som Du har talet ved Propheternes Mund, angaaende de sidste Dage.

„Vi beder Dig, hellige Fader, at befæste det Folk, som skal tilbede og hæderligen have et Navn og en Stilling i dette dit Huus, i alle Slægter og i al Evighed, at intet Vaaben, dannet imod dem, skal lykkes; at den, som graver en Grav for dem, skal selv falde i samme; at ingen Forening af Ugudelige skal have Magt til at opstaae og seire over dit Folk, paa hvem dit Navn skal lægges i dit Huus; og dersom noget Folk skal opstaae imod dit Folk, maa din Vrede optændes imod dem, og dersom de slaaer dit Folk, vil Du slaae dem og stride for dit Folk, som Du gjorde paa Stridens Dag, at de maae blive udfriede af alle deres Fjenders Hænder.

„Vi bede Dig, hellige Fader, at beskæmme og bestyrte og forvirre alle dem, som har udspredt lognagtige Beretninger over hele Verden angaaende din Tjener eller dine Tjenere, dersom de ikke ville omvende sig, naar det evige Evangelium skal forkyndes i deres Øren, og at alle deres Gjerninger maa tilintetgjøres og feies bort ved Hagl og ved de Straffe-

domme, som Du vil sende over dem i din Vrede, at der kan blive en Ende paa Løgne og Bagtalelser imod dit Folk; thi Du veed, o Herre, at dine Tjenere have været uskyldige for Dig i at bære Vidnesbyrd om dit Navn, for hvilket de have lidt disse Ting; derfor anraabe vi Dig om en fuldstændig Befrielse fra dette Aag; bryd det af, o Herre; bryd det af fra dine Tjeneres Hals ved din Magt, at vi kan staae op midt iblandt denne Slægt og gjøre din Gjerning.

„O Jehova! hav Medlidenhed med dit Folk, og som alle Mennesker synde, tilgiv dit Folks Overtrædelser, og lad dem for stedse være udslettede. Lad dine Tjeneres Salvelse blive beseglet paa dem ved Kraften fra det Høie; lad det blive opfyldt paa dem, som paa hine paa Pintsefestens Dag, lad Tungemaalsgaven blive udgydt paa dit Folk, ja kløvne Tunger som af Ild, og Fortolkningen deraf, og lad dit Huus vorde fyldt af din Herlighed, som af et fremfarende vældigt Veir. Læg Pagtens Vidnesbyrd paa dine Tjenere, at naar de gaaer ud og forkynder dit Ord, de maa besegle Loven, og berede dine Helliges Hjerter for alle de Straffedomme, som Du er i Færd med at udsende i din Vrede over Jordens Beboere, paa Grund af deres Overtrædelser, at dit Folk ikke maa forsmægte paa Nødens Dag.

„Og i hvilken Stad dine Tjenere komme ind, og Folket i den Stad annammer deres Vidnesbyrd, lad din Fred og Frelse være over den Stad, at de maa udsamle de Retfærdige af den Stad, at de maa komme ud til Zion eller dens Staver, dine beskikkede Steder, med evige Glædessange; og indtil dette bliver fuldendt, lad ikke dine Straffedomme falde paa den Stad.

„Og i hvilken Stad dine Tjenere komme ind, og Folket i den Stad annammer ikke dine Tjeneres Vidnesbyrd, og dine Tjenere advare dem til at frelse sig fra denne vanartige Slægt, lad det være over den Stad efter det, som Du har talet ved dine Propheters Mund, men befrie Du, o Jehova, vi bønfalder Dig, dine Tjenere fra deres Hænder, og rens dem fra deres Blod. O Herre! vi glæde os ikke i vore Medmenneskers Ødelæggelse; deres Sjæle ere kostbare for Dig; men dit Ord maa opfyldes; hjælp dine Tjenere til at sige, understøttede af din Naade: din Villie skee, o Herre, og ikke vor.

„Vi vide, at Du ved dine Propheters Mund har talet skrækkelige Ting angaaende de Onde i de sidste Dage — at Du vil udøse dine Straffedomme uden Maal; derfor, o Herre, befrie dit Folk fra de Ugudeliges Elendighed; dygtiggjør dine Tjenere til at besegle Loven og opbinde Vidnesbyrdet, paa det de maa blive beredte imod Opbrændelsens Dag.

„Vi beder Dig, hellige Fader, at ihukomme dem, som er bleven fordrevne (af Indvaanerne i Jackson County, Missouri) fra deres Arvelande, og bryd, o Herre, dette Trængselens Aag, som har været paalagt dem.

„Du veed, o Herre, at de i en høi Grad have været undertrykte og plagede af onde Mennesker, og vore Hjerter flyde over af Sorg paa Grund af deres sørgelige Byrder. O Herre! hvor længe vil Du taale, at dit Folk skal udholde denne Trængsel, og at Raabene fra deres Uskyldige skal komme

op for dine Øren, og Røgen af deres Blod opstige som et Vidnesbyrd for Dig, uden at lægge dit Vidnesbyrd for Dagen til deres Bedste?

„Hav Barmhjertighed, o Herre, med hiin ugudelige Pøbel, som har fordrevet dit Folk, at de maa ophøre at plyndre, at de maa omvende sig fra deres Synder, dersom de vil fortryde dem; men dersom de ikke vil, lad din Arm sees, o Herre, og forløs det, hvilket Du beskikkede til et Zion for dit Folk!

„Og dersom det ikke kan være anderledes, og paa det dit Folks Sag ikke maa gaae til Grunde for Dig, maa din Vrede optændes, og din Harme falde paa vore Trængere, at de maa blive udryddede, baade Rod og Grene, fra at være under Himmelen; men forsaavidt som de vil omvende sig, Du er naadig og barmhjertig, og vil afvende din Vrede, naar Du seer paa din Salvedes Aasyn.

„Hav Barmhjertighed, o Herre, med alle Jordens Nationer, hav Barmhjertighed med vort Lands Regenter, maa de Principer, nemlig vort Lands Constitution, som blev saa hæderligen og ædelt forsvarede af vore Fædre, være grundfæstede for stedse; ihukom Kongerne, Fyrsterne, de Adelige og Jordens Store, og alle Folk og Kirkesamfund, og alle de Fattige, Trængende og Plagede paa Jorden, at deres Hjerter maa blødgjøres, naar Dine Tjenere skal gaae ud fra dit Huus, o Jehova, for at bære Vidnesbyrd om dit Navn, at deres Fordomme maa give efter for Sandheden, og dit Folk erholde Yndest for Alles Aasyn, at alle Jordens Ender maa kjende, at vi, dine Tjenere, have hørt din Røst, og at Du har sendt os, at fra alle Folk, dine Tjenere, Jacobs Sønner, maa udsamle de Retfærdige for at bygge en hellig Stad til dit Navn, ligesom Du haver budet dem.

„Vi beder Dig at beskikke Zions andre Staver, foruden denne ene, som Du har beskikket, at Indsamlingen af dit Folk maa rulle frem i stor Kraft og Majestæt og dit Værk udføres hastigt i Retfærdighed.

„Nu, disse Ord, o Herre, have vi talet for dit Aasyn, angaaende Aabenbaringerne og Befalingerne, som Du har givet os, der ere forenede med Hedningerne; men Du veed, at Du har en stor Kjærlighed til Jacobs Børn, som have været adspredte paa Bjergene i en lang Tid, paa en skyfuld og mørk Dag; vi beder Dig derfor at have Barmhjertighed med Jacobs Børn, at Jerusalem fra denne Time af maa begynde at vorde forløst, og at Trældommens Aag maa begynde at blive brudt af fra Davids Huus, og Judæ Børn maa begynde at vende tilbage til de Lande, som Du gav Abraham, deres Fader, og bevirke, at Levningerne af Jacob, som have været forbandede og slagne, paa Grund af deres Overtrædelse, maa omvendes fra deres vilde og barbariske Tilstand til Fylden af det evige Evangelium, at de maa nedlægge deres Blodudgydelses Vaaben og ophøre med deres Oprør; og maa alle de adspredte Levninger af Israel, som har været fordrevne til Jordens Ender, komme til Kundskab om Sandheden, troe paa Messias, og blive forløste fra Undertrykkelsen, og glæde sig for dit Aasyn.

„O Herre! ihukom din Tjener, Joseph Smith *junior*, og alle hans Trængsler og Forfølgelser, hvor-

ledes han har gjort Pagt med Jehova og aflagt et høitideligt Løfte til Dig, o Jacobs mægtige Gud, og de Befalinger, som Du har givet ham, og at han oprigtigen har bestræbt sig for at gjøre din Villie. Hav Barmhjertighed, o Herre, med hans Hustru og Børn, at de maa vorde ophøiede i din Nærværelse, og bevares ved din pleiende Haand; hav Barmhjertighed med alle deres Paarørende, at deres Fordomme maa opbrydes og bortryddes ligesom med en Flod, at de maa blive omvendte og forløste med Israel og kjende, at Du er Gud.

„Ihukom, o Herre, Præsidenterne, ja alle din Kirkes Præsidenter, at din høire Haand maa ophøie dem, tilligemed alle deres Familier og deres Paarørende, at deres Navne maa stedse fortsættes og haves i evig Erindring fra Slægt til Slægt.

„Ihukom Alle i din Kirke, o Herre, tilligemed alle deres Familier, og alle deres Paarørende, samt alle deres Syge og Plagede, tilligemed de Fattige og Sagtmodige paa Jorden, at Riget, som Du har sat op foruden Hænder, maa vorde et stort Bjerg og fylde hele Jorden; at din Kirke maa komme ud af Mørkhedens Ørken, og straale reen som Maanen, klar som Solen, og frygtelig som en Hær under Bannere, og blive smykket som en Brud til den Dag, da Du skal afsløre Himlene, og faae Bjergene til at smelte ved din Nærværelse, og Dalene til at høines, og de ujævne Steder til at vorde jævne; at din Herlighed maa fylde Jorden, at naar Basunen skal lyde for de Døde, vi maa blive tagne op i Skyen for at møde Dig, at vi altid maa være med Herren, at vore Klæder maa være rene, at vi maa være iførte Retfærdigheds Kjortler, med Palmegrene i vore Hænder, og Herligheds Kroner paa vore Hoveder, og høste evig Glæde for alle vore Lidelser.

„O Herre Gud, Du Almægtige, hør disse vore Bønner, og bønhør os fra Himlen, din hellige Bolig, hvor Du sidder paa din Throne med Herlighed, Hæder, Magt, Majestæt, Vælde, Herredømme, Sandhed, Retfærdighed, Dom, Barmhjertighed og en Uendelighed af Fylde fra Evighed til Evighed.

„O hør! O hør! O hør os, o Herre, og bønhør disse Bønner og antag Indvielsen til Dig af dette Huus, vore Hænders Gjerninger, som vi har bygget til dit Navn! og ligesaa denne Kirke til at lægge dit Navn paa den; og hjælp os ved din Aands Kraft, at vi maa blande vore Røster med de klare, skinnende Serapher, som omgiver din Throne, med Udbrud af Priis, syngende Hosianna for Gud og Lammet; og lad disse dine Salvede blive iførte med Saliggjørelse, og dine Hellige raabe høit af Fryd. Amen og Amen!“

Choret sang derpaa:

Mel. Hosianna.

The Spirit of God like a fire is burning
The latter-day glory begins to come forth, osv.

(Fortsættes.)

De Helliges Eenhed — Broderskab i Christo.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 176.)

Dette er gjort til et særeget Punkt, og styrket ved Gjentagelse. Ved dette Særkjende skal ogsaa Guds Folk kjendes, deres Antagelse hos Gud bevises, og hans Kjærlighed for dem, ligesom Sønnen er elsket, lægges for Dagen. Saa meget som dette er ingensteds sagt om Christi Gjerninger, Evangeliets Virkninger og Kirkens Eiendommeligheder. Og vel maatte Frelserens Mission og hans sande Disciple være kjendte ved dette Eenheds-Kjendetegn, eftersom ingen Nations Historie, Tilværelse og Samfundstilstand yder en lignende Betingelse eller fremviser det Særkjende, hvorved Hellige skal udmærkes.

Kirken lærer de Ting, som er af Gud, ved den Hellig-Aands Kraft og Aabenbaringer. Men Verden vil ikke have den Forrettighed til at skjelne Riget fra de tusindeog-eet falske Systemer, eller at kjende angaaende den Almægtiges Gjerninger formedelst Aandens Lys, thi dem er det ikke givet. Ei heller vil de blive overbeviste om Sandheden, eller blive istand til at skjelne imellem det, som er fra Himmelen, og det, som er nedenfra ved Tegn, Under og vidunderlige Tilkjendegivelser. Aabenb. (13, 13. 14.; 16, 14.; 19, 20; 2 Thess. 2, 9.) De sidste vil ikke lidet forvirre dem, thi løgnagtige Aander skal gaae ud, og Djævelen vil arbeide med mægtig Kraft til at bedrage selv de Udvalgte, om det var muligt. „Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle troe Løgnen; paa det alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." Fra den omtalte Bøn uddrager vi det vigtige Punkt, at endog Verden skal komme til Kundskab om Christi guddommelige Mission, og tilsidst blive istand til at skjelne Herrens Folk, de Hellige, ved Særkjendet Eenhed.

At denne Eenhed ogsaa indbefatter Broderskab, er klart, eftersom fuldkommen Eenhed kunde ikke finde Sted uden fuldkomment Broderskab. Det ene indbefattes i det andet. Dette er udtrykt i Apostelen Johannis Yttringer: „Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Hvo, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende i sig." „Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet? Og dette Bud have vi af ham, at hvo som elsker Gud, skal og elske sin Broder." „Og nu beder jeg Dig, Frue! ikke som om jeg skrev Dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre." „Hvo som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham." 1. Joh. 3, 14. 15.; 4, 20; 2 Joh. 5 V. 1 Joh. 2, 10.

I Sandhed, efterat Jesus havde spiist Paaskelammet, giver han sine Disciple den sidste Under-

viisning (nogle Timer førend han opsendte den mærkelige Bøn, fra hvilken vi har gjort Uddrag) i et Sprog næsten eensbetydende med det, hvori han henvendte sig til Faderen. Han talte nemlig til dem om Broderskab, hvilket viser, at vor Anskuelse er rigtig, at Eenhed ogsaa indbefatter Broderskab. Han sagde til dem: „Jeg giver Eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, som jeg elskede Eder, at I og skulle elske hverandre. *Derpaa skulle alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.*“

Paulus skriver saaledes til Romerne: „Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. Og I annammede ikke en Trældoms Aand atter til Frygt; men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. Men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig *Guds Arvinger og Christi Medarvinger*; saafremt vi lide med ham, at vi da ogsaa skulle herliggjøres *med ham.*“ „Thi hvilken han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være *den Førstefødte af mange Brødre.*“ Rom. 8, 14—17. 29. Og til Corinthierne siger han: „Thi alle Ting er Eders; — — — men I ere Christi og Christus er Guds.“ 1 Corinth. 3, 21—23. Jesus er paa andre Steder kaldet den ældre Broder af de Hellige. Dette Broderskab og denne Arveret iblandt Guds Folk gaaer igjennem Apostlernes Skrifter, og er stemplet paa alle Evangeliets Virkninger.

Omendskjøndt Mennesket kan bedrage Mennesket, Sekterismen forvilde Dømmekraften, og falske Systemer, Præstebedrag og Overtroe forblinde Øinene paa Menneskeslægten; og omendskjøndt Satan kan bevirke Tegn, Under og Mirakler, saa kan dog hverken han eller hans Haandlangere efterligne Eenhed og Broderskab, eller menneskelige Institutioner give Jorden disse store Velsignelser. Ved disse Eiendommeligheder og Retninger kan Guds Rige blive kjendt, formedelst dem skal endog Verden tilsidst blive overbeviist, og overvunden Vantro drives af Marken.

Der er ingen Forholdslov forbundet med de Tilstande, som danner Æmnet for denne Afhandling, som paa nogen Maade vil fordreie eller gjøre Vold paa Menneskets almindelige Natur, eller som er tilbagestødende for ufordærvede Samfundsdrifter. Sjælens høieste Længsler og Begjær er rettede paa disse Tilværelsesforholde. Deres Ypperlighed og saadanne Tilstandes Passelighed for Menneskenaturen er lige med de store Sandheder, angaaende Guds Tilværelse og Udødelighedens Virkelighed. Vi har næst til det af den Hellig-Aand, deres stærkeste Beviis inden i os selv, som ingen Spidsfindighed eller noget Blændværk fuldkomment kan skjule — tusinde Stemmer bevidner dem for vor Samvittighed, hvilke ikke kan aldeles dæmpes.

Hele Menneskeheden føler undertiden en brændende Længsel efter Eenhed og Broderskab. Hos de meest aandelige og ophøiede Gemytter er saadanne Følelser stedse nærværende. Disse Tilstande er alene naturlige og ægte; alle andre er unaturlige og kunstlede. En Personlighed saadan som Nero, hvis Blodtørstighed vil-

de oprette et universalt Slagterhuus, og komme Jordens Indvolde til at sluge, ved en Fest, den hele Menneskeslægt — endog han vil finde Øieblikke, snigende sig over ham, hvori alle Ting vil synes værdløse, sammenlignede med en Medskabning, til hvis Bryst han kunde hælde sig og føle, at han i ham havde en Ven og Broder. Dette vil kunne belyses ved tusinde Exempler fra de første Tyranners og Menneskeslagteres Livserfaring, som nogensinde vanærede Navnet Menneske.

Angaaende Eenhed, saa veed vi alle hvor fortræffelig den Tilfredshed og Glæde er, som skriver sig fra at finde Andre eet i Følelse, Sindsbeskaffenhed, Haab, Interesse og Bestemmelse med os selv, og jo større vor Enighed og Overeensstemmelse er, desto større er vor Tilfredshed og Glæde. I Sandhed, der gives dem, der er saa voldsomme og brutale i denne Henseende, at om de besad Magten dertil, vilde de udrydde af Tilværelsen, med et Slag, alle dem, som ikke er eet med *dem*. Saaledes er baade Neroer og vilde Lidenskaber, saavel som gode Mennesker og Sjælens bedste Drifter, Talsmænd paa en eller anden Maade for Eenhed og Broderskab. Endog Lucifer maa længes efter en saadan Tilstand, og Tabet deraf udgjør hans Helvede. Vi troer, at det er en almindelig Naturdrift — en Lov uden en Undtagelse.

Der kunde ikke blive noget Samfund, — nogen Organisation, uden et eller andet Slags bindende Forhold og Overeenskomst; og i Mangel af det ægte, er Verden tvungen til at efterligne og danne Baand for at binde sig tilsammen med. Samfundsdrifterne og Naturens Hang er ligefrem rettede til den omtalte Tilstand. Om Verden ikke har opnaaet den, saa er det ikke fordi den er uskikket for Mennesket, heller ikke fordi det er saa indrettet, at det ikke er istand til at opnaae den. Aarsagen er, at Uvidenhed, Skik, Tradition, unaturlig Opdragelse, kunstlede Anordninger og falske Systemer har ført Menneskeslægten i en urigtig Retning. Fordi der gives Smag for og Udøvelse af Drukkenskab, beviser det, at en drukken Mand er i en naturlig Tilstand og en ædruelig i en unaturlig? En Person kan tage Gift, men Naturen vil modsætte sig en saadan Handling. Verden kan afvige fra Eenhed, Broderskab, Fuldkommenhed — fra Gud, men Elendighed, Udartelse, Død og Udslettelse bliver Resultatet.

Hvor fjernt vilde Samfundet være fra Gjenfødelse, dersom det var enigt i alle Ting, og alle Mennesker i Sandhed var Brødre? Hvor langt vilde det være fra Fuldkommenhed, og i hvilken Afstand fra Himmelen, dersom enhver Person var eet med Christus, ligesom han er eet med Faderen? Vi troer, at der kunde være meget at tilføie. Dette bad Jesus maatte blive alle sande Troendes Stilling til ham. Til den Ende blev Evangeliet givet. Til dette Maal sigter Saliggjørelsens store Plan, og den Hellig-Aands Kraft.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Da vi veed, at den i vort forrige Nummer omtalte Reformation vil glæde alle oprigtige Helliges Hjerter, hvis faste Beslutning det er at tjene Herren og adlyde de Love, som han har aabenbaret, eller fremdeles vil aabenbare, føler vi til at give vore Brødre og Søstre den Opmurtring, at deres hidtil viste Beredvillighed til at adlyde Raad og Veiledning, og deres Stræben efter at opfylde Herrens Villie, forsaavidt de har forstaaet, vil gjøre det let for dem ogsaa nu at opfylde Herrens Fordringer, som gaaer ud paa, at vi, paa det han kan give os større Velsignelser og mere af sin Aand, skal bestræbe os for at blive bedre, afsondre os mere fra Deelagtighed med Verden i dens Daarligheder og Forfængeligheder, holde os nær til ham i Bøn og Paakaldelse, være samvittighedsfuld i vor Gudsdyrkelse, bestræbe os selv for at opfylde *alle givne Love og Viisdoms Ord*, og lære Andre, som vi er satte til at veilede, det samme.

Vi paalægger derfor de præsiderende Ældste, som Fædre og Hyrder at rygte deres høie og vigtige Kald, og kalde til Medarbeidere i Præstedømmet, og til at besøge, formane, opmuntre og veilede de Hellige, saadanne Mænd, der er erfarne i Livet, og det er aldeles rigtig, om ogsaa en Ældste beskikkes i Menigheden til at opfylde de samme Pligter som en Lærer, og tage deres yngre, ordinerede Brødre med sig, at ogsaa de kan vinde Erfaring, og blive dannede til duelige Mænd, og naar I besøger de Hellige, opbyg dem ved formanende Tale, og dersom de synes at være sunkne i deres Pligters Opfyldelse, eller fristede, hjælp dem tilrette, søg at vinde deres Fortrolighed og at bringe dem tilbage paa Pligtens Sti. Lær de Hellige at bede, og beed med dem i deres Huse, og lær dem at opfylde deres Pligter i alle Henseender. Erindrer, at de Hellige ikke er fuldkomne, naar de indgaae Pagten, men Christus siger: „*Lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalet Eder.*“ Dette er Præstedømmets Pligt; de skal ved Hjælp af Guds Love, Aabenbaringer og den Hellig-Aand opdrage de Hellige ved Sagtmodighed, Kjærlighed, Viisdom og Frimodighed; og naar de har opfyldt, hvad de bør og skal, og Aanden vidner at det er nok, da har de Fuldmagt og Myndighed til at afskære det Individ, som ikke vil lade sig opdrage.

Vi vil ogsaa give vore Brødre i Tjenesten det Raad: Værer underdanige den hellige Orden i Præstedømmet for Herrens Skyld; ærer, agter, elsker og opholder hverandre; erindrer, at vi arbeider ikke for forfængelig Ære, men for at gjøre *dens* Villie, som kaldte os, og med det samme vil vi ogsaa befordre vor egen

Velfærd, Lyksalighed og Ophøielse; og uden at vi er forenede i een Aand, blive eet med hverandre, eet med Christus, ligesom han er eet med Faderen, kan vi ikke seire over vor Saligheds Fjende.

Uddrag af Forhandlingerne i den halvaarlige Conference i Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige.

forsamlet i den store Hal, som støder op til den nordre Ende af Tabernaklet i Store Saltsø Stad, og begyndt Mandagen den 6te Octbr. 1856, Kl. 10 Formiddag; Brigham Young præsiderede.

(Fra „Deseret News.")

Paa Forhøiningen var:

Det øverste Præsidentskab: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Jedediah M. Grant.

Af de Tolv: W. Woodruff, Lorenzo Snow og F. D. Richards.

Halvfjerdsindstyver: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herrimann, Zera Pulsipher, A. P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og Horace S. Eldredge.

Overpræsternes Qvorum: John Young, Præsident.

Præsiderende Biskop: Edvard Hunter.

Patriarker: John Young og Isaac Morley.

Stavens Præsidentskab: David Fullmer, Præsident.

Conferencens Skriver: Leo Hawkins.

Hurtigskrivere: G. D. Watt og J. V. Long.

Kaldet til Orden af Præsident D. Fullmer.

Sang af Choret.

Præsident *Brigham Young* gav tilkjende, at den halvaarlige Conference var nu aabnet, og at den første Forretning var uopholdelig at tage afsted til deres Hjælp som nu var paa Sletterne. Opfordrede dem, som var villige til at tage afsted, eller at sende Vogne, at komme frem til Forhøiningen og melde sig, idet han sagde, at dersom der ikke var nok af Vogne med Trækdyr, Kjøresvende osv. frivilligt givne, vilde han slutte Conferencen og tilligemed Broder Kimball tage afsted for at hjælpe Compagnierne.

Præsident *Kimball* bemærkede: det er foreslaaet og assisteret, at Brigham Young, Heber C. Kimball og Jedediah M. Grant tager afsted for at hjælpe det V. E. Fonds Emigranter. Eenstemmigen afslaaet.

Præsident *B. Young* talte om Nødvendigheden af en Reformation iblandt de Hellige.

Præsident *Kimball* opfordrede Grovsmedene i Forsamlingen til at forlade samme, eftersom man behøvede dem til at skoe Hestene og reparere Vognene for dem, som beredte sig til at tage afsted for at hjælpe Brødrene paa Sletterne.

Han foreslog derpaa Kirkens Authoriteter som følger:

Brigham Young, Præsident over

Jesu Christi Kirke af de sidste Dages Hellige, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Heber C. Kimball, første Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Jedediah M. Grant, anden Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostles Qvorum og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith (Hyrums ældste Søn), præsiderende Patriark.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og H. S. Eldredge, præsiderende Præsidenter over de Halvfjerdsindstyve.

John Nebeker, Præsident for de Ældstes Qvorum, James H. Smith og Aaron Sceva hans Raadgivere.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion; David Fullmel og Thomas Rhoads hans Raadgivere.

Heman Hyde, Eleazer Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldredge, John Vance, Edwin D. Woolley, John Parry, Winzlow Farr, William Snow, Daniel Carn og Ira Ames, Medlemmer af Høiraadet.

Edvard Hunter, præsiderende Biskop for hele Kirken; Leonard W. Hardy og Jesse C. Little, hans Raadgivere.

Lewis Wright, Præsident for Præsternes Qvorum; W. Whiting og W. Smith, hans Raadgivere.

Mc Gee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum; Adam Spires og David Bowman, hans Raadgivere.

Brigham Young, Forvalter for Jesu Christi Kirke af de sidste Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angel, Kirkens Bygmester.

Brigham Young, Præsident for det Vedvarende Emigrations Fonds Compagni for at indsamle de Fattige; H. C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, Edvard Hunter, D. Spencer, T. Bullock, John Brown, W. Crosby, A. Lyman, C. C. Rich, Lorenzo D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards og Daniel Mackintosh, hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General - Registrator; W. Woodruff, hans Medhjælper.

Intet nægtende Votum blev givet.

Præsident *Grant* talte om Nødvendigheden for enhver Mand at have den Hellig-Aand til alle Tider og paa alle Steder.

Præsident *Kimball* sagde: Det foreslaaes at afdele det 18de Ward (Distrikt) ved den anden østlige Tempelgade. Eenstemmigen vedtaget.

Ligeledes blev det eenstemmigen vedtaget, at John Sharp bliver Biskop for det Ward, og at det benævnes det 20de Ward.

Præsident *Kimball* talte til Forsamlingen.

Præsident *Kimball* foreslog, at

Seth Taft afsættes fra sin Bestilling som Biskop. Eenstemmigen vedtaget.

Præsident *B. Young* gjorde nogle faa Bemærkninger.

Sang af Choret.

Velsignelsen af Præsident *Joseph Young.*

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *E. Ellsworth.*

Sang af Choret.

Ældste *C. H. Wheelock* talte om sine Følelser paa Hjemreisen til Bjergenes Dale, og medens han var paa sin Mission.

Ældste *James Ferguson* bar Vidnesbyrd om Sandheden af Ældste Wheelocks Bemærkninger med Hensyn til Haandkarrerne, og henvendte sig til de Hellige for dem, som endnu var paa Veien.

Ældste *W. C. Dunbar* sang en „Haandkarresang,“ og talte om den Glæde og Lyksalighed, han havde erfaret, under sin Beskjæftigelse med at reise og prædike i de sidste fjorten eller femten Aar, og om den tiltagende Ugudelighed i Verden, og Retfærdighed i disse Dale.

Ældste *Edward Bunker* skildrede sit Haandkarre-Compagnies Tog, og hentydede paa, at de havde været veiledte af Herren hele Veien.

Ældste *Edmund Ellsworth* sang „Hand-carths rolling.“

Ældste *C. G. Webb* sagde, at han havde hjulpet til at gjøre Karrerne, og troede, at de kunde gjøres saa, at de kunde gaae en Ottendedeel lettere, og til samme Tid være meget stærkere; talte om de ugunstige Omstændigheder, under hvilke Compagnierne tog afsted iaar, ligeledes om Brødrenes gode Indflydelse i Staden Jowa.

Sang af Choret.

Ældste *Lorenzo Snow* opfordrede de hjemvendte Missionærer til at møde Ældste F. D. Richards paa Forhøiningen saa snart Forsamlingen var endt.

Velsignelsen af *Lorenzo Snow.*

Sluttet til i Morgen Kl. 9 Form.

Kl. 6 Efterm.

Et stort Antal forsamledes i Tabernaklet.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *John Banks.*

Sang.

Ældste *W. Woodruff* talte angaaende Haandkarre-Compagnierne, og om Nødvendigheden af Reformation.

Ældste *John Banks* fortalte noget om sin Erfaring paa en Mission i de Forenede Stater.

Ældste *David Grant* gjorde nogle faa Bemærkninger.

Broder *Willes* sang „This new land of ours.“

Præsident *Grant* holdt en kort og kraftig Tale om Reformation.

Velsignelsen af Ældste *Edmund Ellsworth.*

Den 7de Octbr. Kl. 9 Form.

Præsident *Kimball* raadede Forsamlingen til at være saa stille og rolige som muligt.

Sang af Choret.

Bøn af Præsident *Grant.*

Sang af Choret.

Ældste D. D. *Mc Arthur* talte om Nødvendigheden for de Hellige at leve et gudsfrygtigt Liv og bede meget.

Ældste France talte om Hændelser paa hans Reiser siden han

forlod Dalene, og om sin Erfaring paa Missionen i England.

Ældste *David Grant* talte til Forsamlingen en kort Tid.

Præsident *Kimball* opfordrede Missionærerne, som var nyligen hjemkomne, at komme til Forhøiningen.

Ældste *W. C. Dunbar* sang: „O Zion, dear Zion."

Ældste *Spicer W. Crandall* talte om de Velsignelser, som Haandkarre-Compagniet, ved hvilket han var ansat, havde nydt under Ældste D. D. Mc Arthur.

Ældste *W. C. Dunbar* sang: „We are going to dwell in famed Utah."

Ældste *N. H. Felt* berørte i Korthed sin Mission tilligemed Ældste Taylor for at grundlægge Udgivelsen af *The Mormon*.

Ældste J. D. F. Mc Alister sang: „the Cricket song."

Sang af Choret.

Velsignelsen af Ældste *D. Spencer*.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af Patriark *John Young*.

Sang af Choret.

Ældste *John Mc Donald* gjorde nogle faa Bemærkninger med Hensyn til sin Mission.

Patriark *John Young* hentydede paa den første Conference, som holdtes i Dalen i Dag for ni Aar siden, og stillede den i Modsætning til den nærværende.

Ældste *H. W. Church* vidnede om Sandheden af det Værk, hvormed vi er beskjæftigede.

Ældste *Knud Petersen* gav en Beretning om sin Mission til Norge, og efter Præsident Kimballs Opfordring talte han til Forsamlingen paa Norsk.

Ældste *W. Buttler* berettede Noget af sin Erfaring, medens han var paa sin Mission i England.

Ældste *Boley* talte om sin Mission i Pensylvanien.

Ældste *E. Ellsworth* bar Vidnesbyrd om Sandheden om Herrens Værk, og at Joseph, Brigham, Heber og Jedediah var Herrens Propheter.

Broder *John Wooley* voteredes paa til Biskop for det 9de Ward.

Foreslaaet, at Missionærerne, som nyligen var hjemkomne, gaaer og styrker deres Brødre overalt i Utah Territorium. Eenstemmigen vedtaget.

Præsident *Kimball* gav Missionærerne nogle Raad.

Præsident *B. Young* foreslog, at Conferencen sluttes og samles igjen den 6te April 1857, Kl. 10 Form. paa dette Sted.

Præsident *Grant* opfordrede Biskopperne og alle Andre til at leve efter deres Religion.

Præsident *B. Young* formanede Folket til at lade Broder Grants Ord synke dybt i deres Hjerter og bevare dem der; og velsignede Forsamlingen i Herrens Navn.

Ældste *C. W. Dunbar* sang: „I would be a Mormon."

Choret sang: „Awake, put on thy strength, oh Zion!"

Præsident *B. Young* sluttede Conferencen med Bøn.

Guds Regjering
af *John Taylor.*

Femte Capitel.

(Fortsat fra Pagina 149.)

Og i Sandhed saavidt er det gaaet med disse Afskyligheder, saa det synes at være en indrømmet Kjendsgjerning, at disse Ting kan ikke raades Bod paa; og endskjøndt der gives Love med Hensyn til ægteskabelige Forbindelser, findes der Nationer, der kaldes Christne, som virkeligen giver Bevilgning til Løsagtighed og al den Nedværdigelse og Elendighed, som ledsager samme. Heller ikke findes disse Ting alene i de lavere Klasser; Tøilesløshed og Vellystighed gaaer Haand i Haand og hersker ubehindret ved Hofferne, iblandt de Adelige og Kongerne paa Jorden. Statsmanden, Politikkeren, Kjøbmanden og Arbeideren, de er alle fordærvede. Verden er fuld af Hoer, forbudne Kjærlighedshandeler, Skjørlevnet og Vederstyggeligheder. Gaaer man paa Maske-Ballerne i de fornemste Theatre i Paris og andre store Stæder, vil man see Tusinder af begge Kjøn lægge deres utugtige Tilbøieligheder for Dagen paa en fræk, uforskammet Maade, uden ringeste Undseelse. I Sandhed, Liderlighed og Tøilesløshed har fuldt Herredømme, ikke at tale om Lastens Huler, som findes andensteds. London vrimler af ulykkelige Væsener, som er bragte ved Exempel, Forførelse og Elendighed til deres faldne, fornedrede Tilstand. Det samme finder Sted over hele England, Frankrige, de Forenede Stater og alle Nationer. Derfor bliver Millioner af Ungdommen fordærvede, og frembringer de modbydeligste Sygdomme, og paafører deres Afkom Syndens Forbandelse, og disse, igjen, opstaaer og træder i deres fordærvede Fædres Fodspor. Ikke at tale om de Tusinder af yndige Væsener, som Gud bestemte til Mendenes Ledsagerinder i Tid og Evighed og til at frembringe et reent Afkom, men som nu er fordærvede, fornedrede, besmittede, faldne, usle og elendige Stakler, Samfundets Udskud, fornærmede, undertrykte, foragtede og mishandlede, tilbringende en elendig Tilværelse, førte fra en Grad af Fornedrelse til en anden, indtil Døden, som en Ven, slutter deres sørgelige Livsløb, dog uden Haab. Saaledes er Mennesket, som blev skab reent, i sin Skabers Billede, og som kunde staae stolt opret som Guds Repræsentant, reen og ubesmittet, fornedret, faldent, fordærvet, sygeligt og sunket dybt under den umælende Skabning, en Bold for sine Lyster og Lidenskaber, og en Slave for sine utøilede Begjærligheder. Jeg skriver tydeligt om denne Gjenstand, og jeg gjør det, fordi det er en Forbandelse for Verden, og Gud vil kræve Nationerne til Regnskab for disse Ting. Forgjæves altsaa udgiver Menneskene Love angaaende disse Ting; thi Nationerne have fordærvet sig selv og kan ikke raade Bod derpaa. Menneskene maa være regjerede af høiere og renere Bevæggrunde end blot menneskelige Forordnin-

ger. Dersom Verdens Børn forstod deres sande Stilling, og de evige Følger for dem og deres Sæd, vilde de føle anderledes. De vilde føle, at de var evige Væsener, at de var ansvarlige for Gud baade for deres Legeme og Aand. Intet andet end Kundskab om Menneskets Fald og sande Stilling, og Udfoldelsen af Guds Rige, kan gjenoprette Mennesket til sin sande Stilling, gjenoprette Guds Orden og Huusholdning, og gjenindsætte Mennesket i sin naturlige Stilling paa Jorden.

Da vi nu har talt om Mennesket som et evigt Væsen, vil vi nu undersøge hvad Forhold det staaer i til Jorden; thi det er Guds Regjering som vi ønsker at fæste vort Sind ved. Denne Jord er Menneskets evige Arvedeel, hvor det vil have sin Tilværelse efter Opstandelsen; thi Jorden er bestemt til at renses og blive celestial (d. e. himmelsk). Jeg veed, at denne Læresætning synes forunderlig for Mange, fordi man almindeligen antager, at vi skal fare op til Himmelen; at Himmelen er de Retfærdiges endelige Bestemmelsessted, og at vi aldrig vender tilbage, naar vi forlader denne Verden. Derfor siger Wesley: „*Henvend Eders Haab til hiint himmelske Sted, udenfor Tid og Rum, de Helliges sikkre Bolig;*“ og dette er en Mening, som almindeligen troes af den christne Verden.

Vi vil derfor begynde med at spørge: Hvor er Himmelen? Kan Nogen paavise dens Beliggenhed? Jeg vil bemærke, at det er et Ord af næsten ubegrændset Betydning; ikkedesmindre vil vi undersøge Gjenstanden lidt. Vi læser, at i Begyndelsen „skabte Gud Himlene og Jorden;“ og videre, at han kaldte „Firmamentet“ Himmelen. Deraf lærer vi, at Himlene blev skabte af Herren, og at Himlene blev skabte paa, eller omtrent den samme Tid som Jorden, og at Firmamentet kaldes Himmelen. Der siges videre om Firmamentet, at „Gud adskilte Vandene, som var under Firmamentet fra dem, som var over Firmamentet.“ Derfor da Gud ødelagte Verden ved Vandfloden, „aabnede han Himmelens Sluser;“ og da Regnen ophørte, „lukkede han Himmelens Sluser.“ Nu et Ord om dette Firmament: Hvor er det? „Og Gud sagde: Vandene udgive mangfoldigen vrimlende Dyr, som have levende Sjæle, og Fugle, som skulle flyve over Jorden i det aabne Himmel Firmament.“ Vi udfinder altsaa fra det Foregaaende, at Firmamentet kaldes Himmel; og Skriften siger, at Jesus vil komme i Himmelens Skyer. Matth. 24, 30. Marc. 13, 26. Men der er andre Himle; thi Gud skabte denne Himmel og denne Jord; og hans Throne var til før denne Verden rullede ind i Tilværelsen, eller Morgenstjernerne sang tilsammen af Glæde; thi „Himmelen er Guds Throne, og Jorden er hans Fødders Skammel.“ Salomon siger: „Himlenes Himmel kan ikke omfatte Dig.“ Denne Himmel er tilsløret for de Dødeliges Øine; Aander vrimler der, men vi kan ikke see dem; og og Engle svæver der, men er usynlige for os, og kan ikkun kjendes eller sees ved guddommelig Aabenbaring.

(Fortsættes.)

Afskedssang.

Mel. Bertrands Afskedsqvad.

Farvel! Farvel! vort Fødeland vi byder,
Farvel! Du Land, hvor Lyset først vi saae;
Fra glade Hjerter Afskedssangen lyder
Til elskte Venner, som tilbage staae —
Farvel! Farvel! vi Zion har for Øie,
Men ei vi glemme Eder, Kjære, her;
:,: Vor Bøn for Eder sendes mod det Høie,
At gjensee Eder, det er vort Begjær. :,:

I Vestens Bjergeland vi søge Hvile,
Der er vort Hjem — der er vort Fædreland —
Paa Zion der, vil Herren venligt smile —
Der findes Fred — der rinder Livsens Vand —
Propheterne der Herrens Ord udtale,
Og Folket lyder Himlens rene Bud —
:,: Der er saa godt i Zions skjønne Dale,
Og derfor vandre vi fra Babel ud. — :,:

Her truer Nød eg Krigens vilde Flammer;
Her øines klart Fordærvelse og Blod —
Elendighed det store Babel rammer
Og Engle rive Klinten op med Rod —
Da Mørkets Hær, som Bundne til en Hule,
Skal samles for at vente tusind Aar —
:,: Men Herren vil for dem sit Aasyn skjule
Til frem af Graven de til Dommen gaaer — :,:

Farvel! Farvel! da elskte Venneskare —
Til Zions kjære Hjem vi reise nu;
Snart Gud sin Magt vil herlig aabenbare
Til Zions Fryd, men Babels Fald og Gru. —
Vi nu vort Hjem med Fryderaab forlade,
Med Haabet om et Nyt i Vestens Dal —
:,: Farvel da Venner! nu vi reise glade —
Vi haabe, at vi atter samles skal. — :,:

Christiania den 4de Januar 1857.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.